

kommunale Dyrtidsforanstaltninger, i Forhold til indeværende Aar, hvor man afholder 2 Aars kommunale Dyrtidsforanstaltninger —, og at der desuden paa forskellige Maader kunde spares Beløb, paa Smørordningen, Sukkerordningen o. s. v. Men noget sikkert kan hverken jeg eller noget andet Menneske sige derom.

Saa siger den ærede Ordfører for Mindretallet: Naar det er saaledes, maa vi have Loven af 7. August 1914 ophævet. Jeg vil derom, idet i øvrigt min Kollega Indenrigsministeren vil udtale sig om dette Punkt, kun sige dette: Hvad vil der egentlig spares ved det? Hvad koster egentlig Loven af 7. August 1914? Koster det noget, naar Indenrigsministeren benytter denne Lov til at forbyde Salg af Margarine? Jeg har her for mig den sidste Bekendtgørelse, som vidner om det ministerielle Enevælde. Det er den om, at Salg af Margarine forbydes, hvilken Bekendtgørelse udstedtes, for at den Lov kunde blive vedtaget, som den høje Rigsdag i Dag i Løbet af 2 Timer har vedtaget, hvorved den til en vis Grad har bekræftet, at det ministerielle Enevælde helst skulde vedblive. Men jeg spørger: Hvad spares der gennem en Ophævelse af Loven af 7. August 1914? Foranstaltningerne, som koster, de er jo ikke beroende paa Loven af 7. August 1914. Hvor mange Kroner spares der derigennem? Det ærede Medlem vil maaske svare mig: Administrationen. Jeg skal indrømme, at der er visse Nævn, som rimeligvis kan spares, og jeg har sagt — og jeg staar altid ved, hvad jeg har sagt —, at det var for mig en dyr Administration, visse Nævn havde haft. Men hvad er det, der er Tale om? 100 000, 200 000, om de Herrer vil 300 000—400 000 Kr. Det staar saamænd ikke paa det. Naar vi regner med en Udgift af 610 Mill. Kr., har saadanne Beløb overordentlig lidt at sige, og Virkningerne af Loven af 7. August 1914 er paa dette Punkt for intet at regne.

Ikke desto mindre opstiller de to Partier som Betingelse, som ufravigelig Betingelse, for at stemme for Statslaanet, at denne Lov ophæves. Jeg vil minde om, at inden vi gik til Forhandlingerne i Udvalget, ved første Behandling af Sagen, sagde det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) — hvis Fraværelse paa Grund af Sygdom jeg beklager —, at der skulde føres en *venskabelig* Forhandling om Ophævelsen af de overordentlige Foranstaltninger og særlig af Loven af 7. August 1914. Han sagde det

to Gange: en *venskabelig* Forhandling. Jeg skal nu ikke lægge videre Vægt paa Ordet *venskabelig*, for det er jo sjældent, det gaar saaledes mellem Partierne, at det egentlig er Venskab, der springer ud af de Møder, de holder. Men en Forhandling maatte man dog gaa ud fra skulde finde Sted, uden noget Tillægsord.

Og hvad er der saa sket? Paa tre Maader har min Kollega Indenrigsministeren tilbudt Forhandling: ved sin Erklæring i Udvalget, ved Fremstillingen af det Lovforslag, han paatænkte at fremsætte, ved Tilbud om, at Loven af 7. August 1914 faldt bort ved Fredens Afslutning. Er det ikke Forhandling? Men er det fra den anden Side Forhandling at sige: Nej, hvis vi ikke faar den Lov tidsbegrænset, saa stemmer vi for Forkastelse af Statslaanet.

Det ærede Medlem sagde, at de vilde ikke med eet Slag have de overordentlige Foranstaltninger, Prisregulering, Rationering, fjernet. Nej, naar det ærede Medlem siger det, er det jo rigtigt. Men han lader til med eet Slag at ville i dette Øjeblik ramme det siddende Ministerium. Jeg kan ikke sige, at dette ikke stemmer overens med det ærede Medlems almindelige Krigsførelse og Naturel. Jeg har før set ham saaledes. Jeg har set ham, den Gang han havde den døde Mus i Ildtangen. Jeg har set ham hin Juni Maaned, da det gik ud over det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen). Vi var mange den Gang, der beklagede det ærede Medlems Skæbne og gerne vilde have hjulpet ham. Men hvad skulde vi gøre? Det ærede Medlem for Ringkøbing-Kredsen var stærkere end han, og det ærede Medlem maatte vige. Naa, nu er det vel glemt, og der er jo ogsaa Haab om, hvis det ellers gaar godt, at det ærede Medlem vil faa sin Belønning for sit Taalmod i de svundne snart 6 Aar. Men den Politik kender vi altsaa. Det er — hvad skal jeg kalde det — det er en Art Revolverpolitik. Det er Bolschevikmanér. Man sætter sin Modpart Pistolen for Brystet og siger: Det, du har, vil jeg have, overlad mig det, ellers skyder jeg. Det er undertiden gaaet saaledes, at de Folk, der overlod det, der blev forlangt, blev skudt alligevel. Vi foretrækker intet at overlade, saa maa man jo se, om de andre kan skyde.

I den Politik er det klart, at alle Midler gælder; og det Mittel, som nu føres i Ilden af det ærede Medlem, er ikke det, at han her i Folketinget siger: Jeg vil stemme imod Vedtagelsen. Det Mittel